

RECÉS DE QUARESMA – PASSIÓ AMB EL VIA CRUCIS

FEBRER-MARÇ DEL 2024

Aquest recés segueix l'ordre de les 14 estacions del Via Crucis. Vol ser una ajuda per tot el temps quaresmal i per la Setmana Santa. El Camí de la Creu que Nostre Senyor va fer ens ha de col·locar en la nostra realitat personal i social, espiritual i sensible per a “més estimar, servir” i seguir Jesús “pobre i humil” fins a poder donar la vida per guanyar la VIDA. (Comença i poc a poc, sense córrer, medita, contempla, repeteix, ordena el teu interior amb el Senyor.)

Per tant, volem recórrer les catorze estacions del “camí de la Creu” i incorporar a les meditacions de la passió el teu petit dolor de cada dia, l'esforç per ser cristià, per ser cristiana.

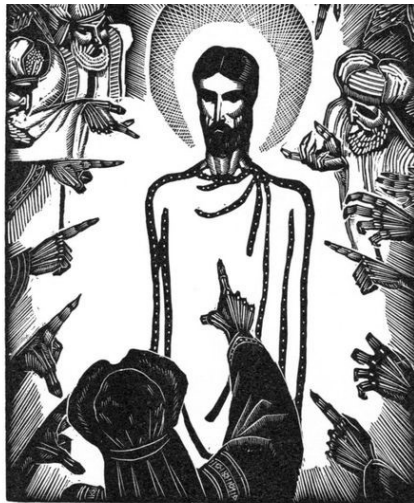
La teva “passió” de cada dia és l'esforç per viure com a cristià/ana, per viure com Crist. No esperis a patir grans penes, a patir grans sofriments per començar a identificar-te amb Crist dolorós.

El teu petit camí diari és un “via crucis”. Un camí de creu, marcat també per les estacions del dolor. Recorre, un cop més, aquest camí, acompanyant Jesús. Recorre'l amb Ell i tradueix a la teva vida de cada dia, al teu esforç i al teu petit dolor diari, encara que sigui en miniatura, aquest camí de la creu.

Demana el do de poder sortir de tu mateix, de tu mateixa i el do de deixar de banda els temors de les nostres debilitats i tancaments. En Jesucrist TOT té sentit, TOT allibera, TOT porta a la plenitud.

➤ **1a estació. JESÚS CONDEMNAT A MORT**

També a tu el món et condemna si no vols viure com el món. Condemna la teva senzillesa i sinceritat. Un món ple de mentides i aparences se'n riu dels teus intents de bondat i misericòrdia. Un món ple de riquesa i de consum que menysprea la teva pobresa i la teva despossessió.

Et sents aïllat i a contracorrent, perquè avui ser cristià no és un valor admès i respectat. El món et margina, et menysprea o t'humilia. També sovint et condemna com a Jesús.

➤ **2a estació. JESÚS CARREGANT LA CREU**

Pren la teva creu i segueix-lo. Però abans has de construir la teva creu. Una fusta vertical per als teus “espais o llocs” de dolor: dolor a la casa, a la família, a l'estudi, a la feina, a la comunitat, a l'apostolat, a l'església... i una fusta horitzontal per als teus “temps” de dolor: temps de dubte, temps de temptació, temps de tristesa, temps de solitud, temps de foscor, temps de desesperança,

Creua ara aquestes dues fustes sobre la teva espatlla i segueix darrere de Jesús, amb la teva vida clavada, amb la teva vida penjant d'aquesta creu de cada dia, la que no es veu, la que no es nota. La que no s'esquinça en grans dolors, però pesa i segueix pesant sobre la teva espatlla.

➤ **3a estació. LA PRIMERA CAIGUDA**

És la que es produeix pel pes, per la creu amb què t'aguantes a tu mateix.

És el dolor de ser home, amb les teves contradiccions internes que et desconcerten o desesperen. Conviure amb les pors i els teus dubtes. Elles t'aturen i et llencen a terra sense ànim de seguir per un camí que se't torna fosc o ple de cruïlles.

El pes dels teus propòsits, sempre ben vistos i mai realitzats. Carregar amb la teva afectivitat desordenada i capritxosa. Abatut a terra amb la teva soledat, mentre al teu costat continuen passant els altres, indiferents a la teva caiguda.

➤ **4a estació. JESÚS TROBA LA SEVA MARE**

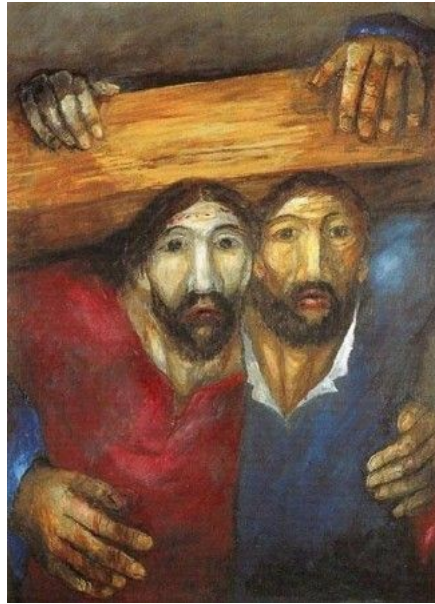

El teu dolor per veure patir els que més estimes i, de vegades, veure'ls patir per causa teva. És el dolor que t'envolta, el de la família i el dels teus amics. I tu allà tantes vegades sense poder fer res excepte mirar i callar.

És el dolor que alhora és aliè i propi. El dolor dels qui estimes i que no pots alleujar. El dolor més inexplicable no és el que patim dins nostre, sinó el que veiem en els altres i davant el qual, ens sentim impotents.

El misteri del dolor, misteri que Déu no suprimeix i ni tan sols no explica, però que “ha vingut a omplir amb la seva presència”. Misteri del dolor, com un do estrany de Déu, que Sant Pau recorda als Filipencs amb aquestes senzilles paraules: “Se us concedeix, com un favor que ve de Déu, el que no només cregueu en Crist, sinó que patiu per Ell” . (Flp 1, 28-29)

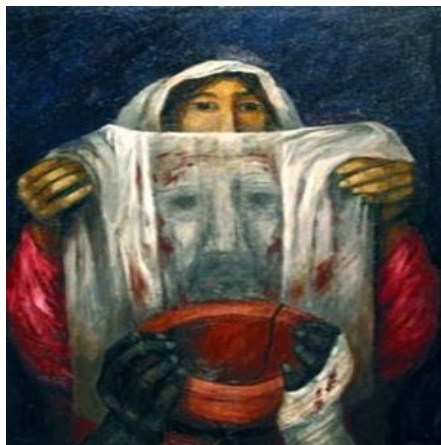
➤ **5ª estació. SIMÓ DE CIRENE AJUDA JESÚS A PORTAR LA CREU**

També hi ha algú que comparteix el teu dolor i el teu pes. També hi ha algú que t'ajuda a portar la teva creu.

Pensa en els teus cireneus, els teus amics, la teva comunitat, els teus companys i companyes de feina i de fatiga. Pensa i agraeix. Però no t'aprofitis de la seva ajuda per descansar sobre les espatlles dels altres el que puguis portar tu. No només pensis en els teus cireneus, pensa també en els teus crucificats. En els que passen al teu costat arrossegant la seva creu gairebé sense forces. Tenen el rostre de Jesús, encara que deformat i ocult per la suor, les llàgrimes o la sang. Pensa-hi, tu pots ser el seu cireneu ajudant-los a seguir.

➤ **6a estació. VERÒNICA EIXUGA EL ROSTRE DE JESÚS**

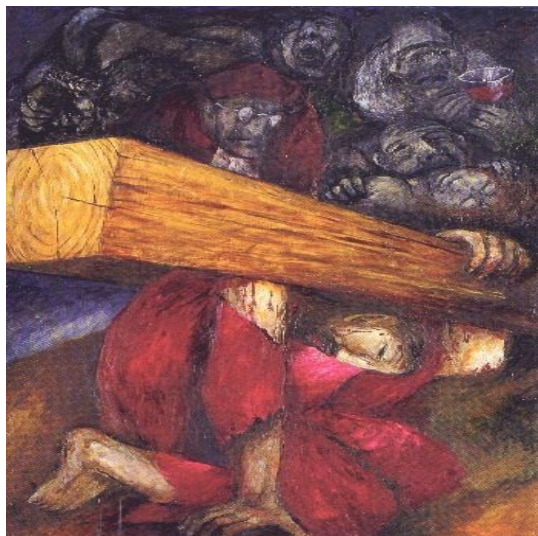

No et salven. No et treuen la creu. Però, almenys, et netegen el rostre perquè puguis veure millor el camí. Perquè no et desviïs, perquè no et perdís. Si algú pogués netejar-te així el cor perquè veiessis amb claredat el camí, el CAMÍ, “Benaventurats els nets de cor, perquè ells veuran Déu.” (Mt 5,8)

No menyspreïs aquests llenços de Verònica que alguns van posant en el teu camí, i deixa, en cadascun d'ells, impresa la imatge del teu agraïment. La imatge de la teva reconciliació.

➤ **7a estació. LA SEGONA CAIGUDA**

És la que es produeix pel pes, per la creu amb què suportes els altres.

La primera caiguda era el dolor de ser home. La segona caiguda és el dolor de ser germà en un món que moltes vegades no entén de fraternitat. Un món on el proïsme, els propers canvien el seu aspecte pel d'adversaris o enemics. La creu de les teves relacions amb l'altre, descompromeses i, tantes vegades, esclavitzants.

La teva segona caiguda no és perquè tu hakis vacil·lat, sinó perquè t'empenyen per fer-te caure. La teva creu és pesada. Està feta d'incomprensions i malentesos; feta de marginacions, de por i de solitud. La teva segona caiguda és més dolorosa, perquè et sents oblidat i trepitjat per una multitud que passa indiferent pel teu costat.

➤ **8a estació. LES DONES DE JERUSALEM**

“I moltes dones es colpejaven el pit i cridaven, lamentant-se per Ell”. Jesús es va girar cap a elles i els va dir: “Dones de Jerusalem, no ploreu per mi”. (Lc 23, 27-28)

Crits i cops al pit. El dolor extern que encara no ha trobat el sentit del veritable dolor. El dolor extern de les teves queixes, de les teves ràbies, de les teves lamentacions. El dolor del teu descontent o del teu escàndol perquè el món no va com tu penses, i els altres no són com tu volguessis que fossin.

La teva protesta, immotivada o exagerada, davant d'un món que vols arreglar teòricament, sense arreglar-te abans a tu mateix. No ploris tant per això, plora més aviat per tu. Per les conseqüències i les falses exigències. Per les teves pròpies injustícies, per la teva manca de coherència entre allò que proclames i allò que fas. Plora més aviat per tu.

➤ **9a estació. LA TERCERA CAIGUDA**

És la que es produeix pel pes, per la creu amb què creus i esperes en Déu. La primera caiguda va ser per ésser home. La segona caiguda per ser germà. Aquesta tercera caiguda és el dolor de ser fill de Déu, tot i que el seu rostre s'esborra i les mans que tendeixes cap a Ell tornen buides. El dolor de creure sense veure, esperar sense tenir; de donar sense rebre.

El dolor de perdre la vida, de confiar-la a les Seves mans. D'apostar sempre per Ell, mentre que els altres ja t'ensenyen els seus guanys concrets.

La tercera caiguda és l'ensopegada amb la terra dura i seca; una terra tancada, una terra sense cel. Una terra sense llum i sense Déu.

➤ **10ª estació. JESÚS DESPULLAT DE LES SEVES VESTIDURES**

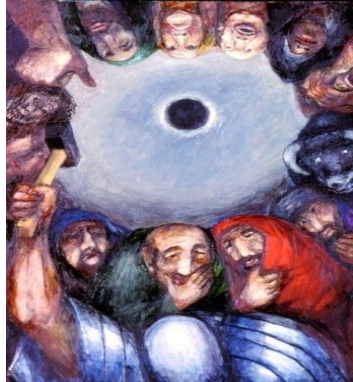

Anar cap a la mort desposseït, sense cap seguretat; nu. Amb el cos nu i les mans obertes, buides, preparades per a la crucifixió. Sense retenir res, sense agafar-se a res, sense tapar-se amb res. Sense cobrir-se amb cap defensa. Anar a la mort ple només d'amor. Dolor de la teva pobresa, dolor de la teva desposseïció.

En un món on la riquesa i el poder són els valors respectats, ambicionats i perseguits, tu amb el teu cristianisme vius nu. Nu d'ansietats i de càlcul, nu de previsions i d'afanys, perquè "les aus del cel no sembren i les flors les vesteix el Pare Celestial". (Mc 6,26.29-30)

Tu, marginat per la societat de consum, menyspreat per la societat del poder. Tu també, com Jesús, has deixat la teva túnica perquè la sortegin o la reparteixin entre els altres.

➤ **11a estació JESÚS CLAVAT A LA CREU**

Jesús clavat a la teva creu. Diu Sant Ignasi en el seu col·loqui davant del Crucificat: “i així, veient-lo tal, i així, penjat a la creu, discórrer pel que s'ofereís”. [EE 53]

Construir una creu. Tu has construït la teva, la creu amb què estàs fent aquest camí de la Creu. Creu que està formada per dues fustes que es creuen: la vertical, dels teus espais de dolor; l'horitzontal, dels teus temps de dolor. I en elles hi has resumit tot l'esforç, tot el dolor que et costa ser cristià. Tot petit dolor de cada dia en la teva lluita contra l'egoisme, en la teva lluita contra la frivolitat. I has pres aquesta teva creu espai-temporal per carregar-la sobre les teves espatlles.

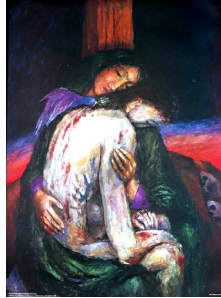
Però no n'hi ha prou. Perquè una creu sense Crist és, simplement, dues fustes que es creuen, un pes que cansa i aclapara. Perquè la teva creu tingui sentit has de clavar-hi Crist. Perquè el teu dolor no sigui una mala estona, una mala sort, sinó un dolor redemptor que completi el que falta a la Passió del Senyor, has de clavar Crist a la teva vida. Has de clavar Crist a la teva creu, perquè la teva vida deixi de ser un patíbul i es converteixi en un altar.

➤ **12a estació JESÚS MOR A LA CREU**

“I, donant un fort crit, va expirar”. S'esquinça el vel del santuari. Es trenquen les penyes i es commou tota la terra. Només la creu queda estable, ferma. I aquesta terra, estremida i convulsa, que anava a la deriva, queda de sobte ancorada per sempre al cel. La creu de Crist és l'àncora. Com una àncora retallada sobre el cel del Calvari. És l'àncora que des de la terra hem llançat al cel per quedar-nos-hi fixos. Per això la creu sempre és símbol d'esperança. Fixa a la terra, reposada i immòbil, ja està esperant la resurrecció.

➤ **13a estació JESÚS EN BRAÇOS DE LA SEVA MARE**

Si en el cos mort de Jesús hi ha tots els morts de la terra, en Maria, inclinada sobre el seu fill mort, hi ha tota la compassió, tota la misericòrdia del món que s'inclina sobre el dolor.

Passió i compassió. Dolor i misericòrdia formant aquesta eterna "Pietà", en què es resumeixen totes les pietats. També allà hi és la teva compassió, la teva misericòrdia que vol inclinar-se sobre el dolor dels homes; aquest dolor que avui també desborda sobre la teva falda.

I així la teva petita passió es converteix en una gran compassió pel dolor aliè. El teu petit dolor, acompanyat i contrastat amb el gran patiment dels altres, se't converteix en misericòrdia. I comences a morir cada dia una mica amb les morts lentes o violentes dels altres. Maria, Mare de Déu i de la humanitat, Mare Dolorosa, prega per nosaltres a l'hora de la nostra mort.

➤ **14a estació JESÚS ÉS POSAT EN EL SEPULCRE**

El sepulcre de Jesús és solc i sagrari. Per sembrar el gra, per tancar el pa.

El silenci de Déu amb una llum que ara no brilla, perquè està amagada sota el cel.lemí. El teu dolor ocult, petit, desconegut, com una petita flama que tremola en una gran foscor. Però que espera amb fermesa el moment de repartir el pa.

Has recorregut el Camí de la Creu amb Jesús. Has fet el teu via crucis, amb la teva vida carregada sobre les espatlles. El camí del teu dolor quotidià, petit i desconegut. El teu dolor de ser home, dona... de voler ser cristià, cristiana, de voler ser com Jesús. Un camí que recorres cada dia, moltes vegades sense voler, moltes vegades en la foscor. No importa, tu segueixes ara Jesús encara que entre la suor i les llàgrimes els teus ulls no hi vegin clar.

Ja arribarà el camí d'Emmaús i el Senyor t'explicarà també el sentit de tot. El sentit del teu esforç, el sentit del teu dolor i el sentit de la teva esperança. Però per arribar a Emmaús, per reconèixer a Crist quan trenca amb tu el pa, has de passar primer pel camí del Calvari. No aniràs sol. Jesús s'ha fet, per a tu i per tu, no només company, sinó camí: "Jo sóc el camí". (Jn 14, 6)

